

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/203/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714214129
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5714214129.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ L. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., M. XXA/XX, 2/ C. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. - T., V. XXXXX/X, prechodne bytom M., S. E. XX, v konaní o zaplatenie 14.782,51 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/80/2015-124 zo dňa 03.02.2016, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným v rade 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovaným v rade 1/ a 2/ proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k presvedčeniu, že medzi bankou, teda Slovenskou sporiteľňou a. s. so sídlom v Bratislave a žalovanými v rade 1/ a 2/ na základe vyššie spomínanej úverovej zmluvy vznikol vzťah spotrebiteľský vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na takéto vzťah mimo zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. vzťahujú sa aj ďalšie ustanovenia právnych predpisov, ktoré boli prijaté na ochranu spotrebiteľa, predovšetkým ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské právne vzťahy, ale aj ďalšie zákony ako zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a pod.

Súd však v konaní zistil nerešpektovanie ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách č. 483/2001 Z. z.

Podľa daného ustanovenia účinného v čase postúpenia, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. To právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol 1 rok.

Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Predpokladom platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v prípade pohľadávky banky je plnenie podmienok daných ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a totiž, aby klient bol aspoň 90 dní v omeškaní a aby banka klienta na plnenie písomne vyzvala.

Súd nepochybuje o skutočnosti, že žalovaní v rade 1/ a 2/ prestali splácať vo vzťahu k predchodcovi žalobcu dlh a banka ich mala na ich zaplatenie vyzvať výzvou z 25.11.2011. Žalobca, ktorý mal stať na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nositeľom pohľadávky vo vzťahu k žalovaným, však nepreukázal, že by banka túto výzvu bola žalovaným odoslala a následne aj žalovaným doručila alebo ju aspoň dostala do ich poznávacej sféry, preto súd výzvu banky v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. nemal preukázanú, a teda nemal za preukázané splnenie podmienok vyžadovaných týmto ustanovením zákona, a preto dospel k presvedčeniu, že postúpenie pohľadávky banky na žalobcu nebolo urobené v súlade s ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné.

Vyššie uvedené ustanovenie zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Podľa názoru súdu, pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za taký druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. Zákona bankách ako aj obsiahle bankové tajomstvo. Tieto požiadavky vyplývajú pre banku priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá bankou nie je, a teda týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom - postupcom a dlžníkom v porovnaní s novovznikajúcim vzťahom medzi veriteľom - postupníkom a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach klienta, a preto je nutné rešpektovať ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

Z uvedeného teda vyplýva absolútna neplatnosť postúpenia, pričom postupca v súdnom konaní, v ktorom takúto postúpenú pohľadávku uplatňuje, je povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, a totiž tej skutočnosti, že je nositeľom práv, ktoré v súdnom konaní uplatňuje. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu.

Keďže podľa presvedčenia súdu žalobca neprodukoval dôkaz preukazujúci platnosť postúpenia pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne na žalobcu, súd dospel k presvedčeniu, že žalobca proti žalovaným nárok uplatnený žalobou uplatňovať nemôže a že žaloba je nedôvodná, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaní boli v konaní proti žalobcovi plne úspešní, avšak v konaní im preukázateľne trovy nevznikli, preto súd o trovách žalovaných rozhodol tak, že sa žalovaným proti žalobcovi, ktorý bol v konaní neúspešný, náhrada trov konania nepriznáva.

V zákonnej lehote podal voči citovanému rozsudku odvolanie navrhovateľ z dôvodu nesprávneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie v konaní navrhovateľ v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenia postupcu odporcom o postúpení pohľadávky spolu s podaciami hárkami preukazujúcimi odoslanie týchto písomností odporcom, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky ani jej prípadnej neexistencie. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo 210/01, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015, sp. zn. 8Co/564/2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013. Navrhovateľ zastáva názor, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou navrhovateľa ako postupníka

pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Navrhovateľ zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy, keďže táto norma nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách. V tejto súvislosti poukazuje aj na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Z uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky a s nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách, nie neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.10.2015, sp. zn. 8C/67/2013. Poukazuje na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok boli odporcovia ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1172 dní, teda súčet všetkých omeškaní odporcov so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol 1 rok. Vzhľadom k dikcii § 92 ods. 8 Zákona o bankách s poukazom na to, že omeškanie odporcov trvalo nepochybne viac ako rok, zastáva odvolateľ názor, že právny predchodca navrhovateľa by konal v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu odporcom nezasielal. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 30.03.2015, sp. zn. 12C/63/2014. V ďalšom poukazuje na skutočnosť, že v konaní predložil súdu výzvy právneho predchodcu navrhovateľa zo dňa 25.11.2011, ktorou právny predchodca navrhovateľa pred postúpením pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyzval odporcov k úhrade omeškaných splátok. V konaní súdu tiež predložil platobnú históriu úveru, v ktorej sa opakovane vyskytuje položka „poplatok za upomienku“ (20.04.2010, 05.05.2010, 19.05.2010). Na základe uvedeného má navrhovateľ za to, že v konaní bolo preukázané, že odporcovia boli opakovane právnym predchodcom navrhovateľa vyzývaní na úhradu dlžných splátok, a teda v konaní právny predchodca navrhovateľa konal v súlade s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Navrhovateľ sa v ďalšom nestotožňuje s právnym názorom súdu, v zmysle ktorého pohľadávky banky voči svojim klientom je potrebné považovať za druh pohľadávok, ktoré podľa ust. § 525 ods. 1 OZ nemožno postúpiť, nakoľko by sa zmenou veriteľa ich obsah zmenil. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho z už vzniknutého záväzkového vzťahu, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky nevyžaduje súhlas dlžníka. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia krajských súdov. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie navrhovateľa a platné postúpenie pohľadávky, predmetnú skutočnosť navrhovateľ preukázal predloženými oznámeniami o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie návrhu alebo ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Odporcovia 1/, 2/ sa k odvolaniu nevyjadrili.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) rozsudok okresného súdu postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny, okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa stotožňuje s rozsiahlym odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu, na ktoré v jednotlivostiach poukazuje v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. bez toho, aby bolo žiaduce opakovať vecne správne závery prvostupňového súdu.

Odvolacie námietky odvolateľa nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

Okresný súd žalobu žalobcu zamietol z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie, majúc za to, že postúpenie pohľadávky na žalobcu je neplatné s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

V zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách účinného ku dňu postúpenia, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky v omeškaní peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol 1 rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka, banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Citované ustanovenie je ustanovením špeciálnym vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia upravenej v ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka a v zmysle zásady prednosti špeciálneho predpisu pred predpisom všeobecným je prednostne aplikovateľné na právny vzťah týkajúci sa bankovej pohľadávky.

Účelom daného ustanovenia je upraviť špeciálny režim pri postupovaní pohľadávok banky, ktorá má v zmysle citovaného zákona postavenie subjektu sui generis vzhľadom na jej špecifické oprávnenie a povinnosti vyplývajúce zo Zákona o bankách. Takýmto špecifikom je aj úprava bankového tajomstva, na úpravu ktorého citované ustanovenie nepochybne nadväzuje. Práve bankové tajomstvo je dôvodom osobitného režimu pri postupovaní pohľadávok banky.

Citované ustanovenie je ustanovením špeciálnym aj vo vzťahu k ust. § 525 Občianskeho zákonníka a upravuje špeciálne prípady pohľadávok, ktoré sú vylúčené z postúpenia, teda sú nespôsobilým predmetom postúpenia. Postúpenie nespôsobilej pohľadávky v nadväznosti na ust. § 39 Občianskeho zákonníka, ako to okresný súd správne kvalifikoval, spôsobuje absolútnu neplatnosť takéhoto postúpenia, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offio.

Pokiaľ odvolateľ v odvolaní poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo 210/01, ide o odlišnú vec a toto rozhodnutie nie je v danej veci aplikovateľné. Rovnako pokiaľ odvolateľ poukazuje na iné rozhodnutia krajských a okresných súdov, tieto nie sú pre odvolací súd záväzné.

Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nepochybne vyplýva, že spôsobilým predmetom postúpenia je iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z obsahu spisu, ako aj zo skutočností vyplývajúcich zo samotného odvolania odvolací súd, rovnako ako prvostupňový súd, konštatuje, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy banky klientom, t. j. žalovaným v 1/ a v 2/ rade, a preto možno konštatovať, že nebol splnený zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky. Postúpená pohľadávka nebola v čase jej postúpenia pohľadávkou spôsobilou na postúpenie.

Nič na tom nemení ani skutočnosť, že žalovaní 1/, 2/ boli v čase postúpenia v omeškaní viac ako 1 kalendárny rok. Dikcia, na ktorú odvolateľ poukazuje, a ktorá sa nachádza v druhej vete citovaného ustanovenia za bodkočiarkou „to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením, čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok“, sa vzťahuje len na podmienku uvedenú rovnako v druhej vete tohto ustanovenia, a ktoré upravuje osobitný zákaz banky postúpiť pohľadávku, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva.

Pohľadávka, ktorá je predmetom uplatneného nároku, nebola v čase postúpenia pohľadávkou spôsobilou na postúpenie. Postúpenie tak predstavuje absolútne neplatný právny úkon a možno súhlasiť so záverom prvostupňového súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na uplatnenie nároku.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Žalovaní 1/, 2/ boli v odvolacom konaní úspešní účastníci, vzniklo im právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi, trovy konania si však neuplatnili a z obsahu spisu im vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto im odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.